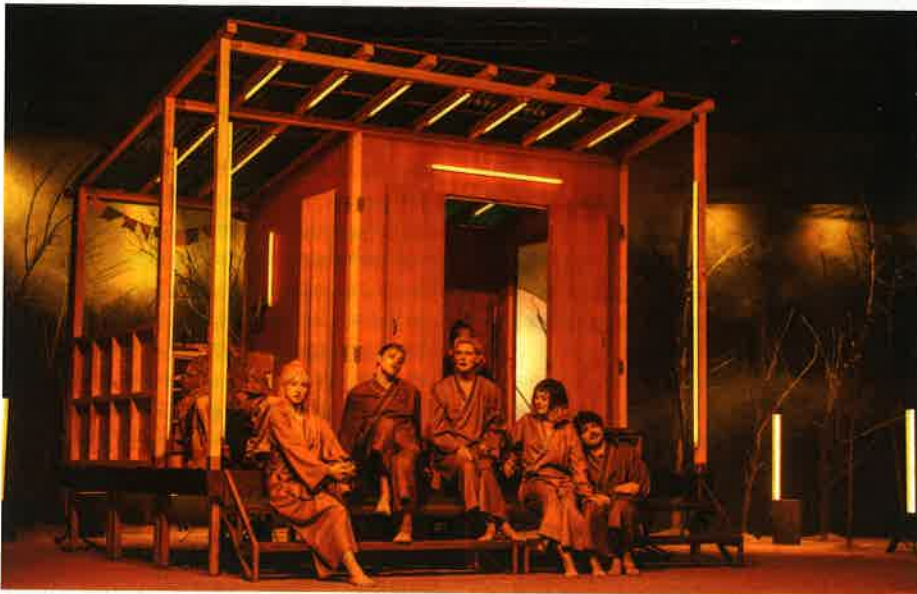

Színház

Több szerelmet!

Radical relax

Fotó: Horváth Judit

■ Mintha szélesvásznú filmet néznénk: a színpadkép két oldalra kinyúlik, és az ég mint ha összenyomná a földet. Középen, elég kis területet elfoglalva, forgószínpadra épített, lombozatra emlékeztető építmény áll, a széleken sátrak (díszlet: Devich Botond).

Az erdő közepén, egy világvégi zen tábort, a guru (Vajdai Vilmos) a göré. Ideérkezik forgatni a stáb, egy, az ezotériára fogékony, önmagát kétségbeesetten kereső újságíró lány (Mentes Júlia) és a két segédje, a mufurc és az izgága (Béres Bence és Pásztor Dániel). Az elvonulók közt van még a Svédországból „ide menekült” tündérke (Rujder Vivien) és a guru jobbkeze, a világból kimenekült mesterzakács (Bányai Kelemen Barna) is. A keverőpultnál Tarnóczy Jakab két bejáratott zenésze, Bencsik Levente és Hunyadi Máté, akik nemcsak az electro-pop zenét szolgáltatják, de időnként beszállnak „tömeget képezni”. A darab kilenc ember egyhetes elvonulástörténetét meséli el – napokra lebontva. Tarnóczy darabjának ezúttal sincs igazi cselekménye; egy új színházi attitűd megnyilvánulásának vagyunk sokadszorra is tanúi, ahol a néző interpretációja az alkotói szándék szerint ismét döntő erővel bír. Tarnóczy és csapata mindig közérzeti alaptémákat választ, jelen esetben a kifáradás, kiégés, menekülni vágyás (eszképizmus) okozta lelkiállapot áll az előadás kö-

zépontjában, kritikusan, kiemelve és nevésséssé téve a kóklerek, önjelölt messiások által irányított, ezoterikus elvonuló táborok világát. Nem kímélve persze az instant megváltást remélőket sem.

Azért persze történik is valami: az idillbe megérkezik egy bekötözött fejű nő (Rezes Judit). A rövid, zaklatott párbeszédéből kiderül: bántalmazó férje elől menekül, érkezése megbontja az addig kialakult viszonyokat. Bányai inntól pattintja a belé szerelmes Rujdert, és Rezesre megy rá. Vajdai (gurus tekintélyét és a Tindert használva) Mentest akarná megszeretni, aki viszont a kollégájáért, Béresért bomlik, míg Pásztor Rujdernél próbál szerencsét.

A jelenetek sokszor a nem látszódó zónában játszódnak, így snittszerű, hirtelen váltásokkal ugrálunk a takarásban tartott epizódok és a látható részek között. Tarnóczy a korábbi munkáiban is többször alkalmazta azt a technikai megoldást, hogy a nem nyílt színi interakciókat (a nyílt színen mozgó) operatőrök vetítőtáblára streamelik (az *Extázis* kisboltjában zajló történeteket például kizárólag kivetítve láthattuk). Am ebben az előadásban a cselekmény körülbelül 65 százaléka (!) a látómezőn kívülre esik. Főként a sátrakban látjuk hőseinket, de a hangsúlyosabb epizódok azért középre, a több irányból nyitott „házba” vagy elének kerülnek. A kamera felerősíti a rez-

zenéseket, a legkisebb arcrándulás is lekövetethető. A sátrakból érkező „tudósítások” különösen intimmé teszik az ott elkapott pillanatokot – mi nézők, voyeur helyzetbe kerülünk.

Sok a mozgás: Rezes és Rujder kortárs táncelemekre koreografált „ökölharca” nagyon ütős. Rujder szólótáncokat is előad, ezen elemek ritmikusak és pontosak (koreográfia: Cuhorka Emese). A szereplők ruganyos mozgása és a zene együtt a közönséget is ellazítja, mármár pszichedelikus állapotba hozza. Ez sem új elem Tarnóczy rendezéseiben, emlékezzünk a *Magányos emberek* önfeléd, törzsi táncimitációjára, vagy az *Extázis*ban arra a részre, ahol a játsszók összekapaszkodva lépdelenek. Szintén megszokhattuk már, hogy a rendező nem emel főhőssé senkit (e módszerét legjobban a *Melancholy Rooms* példázza), és e szándékát húzza alá az is, hogy a színlap véletlenszerű sorrendben, szerepeik meg nem nevezésével sorolja fel a színészeket. Béres Bencének azonban most is kiemelt a jelenléte: sokadszorra játssza el az antipatikus okoskodót. Pásztor Dániel ezúttal is megcsillantja képzett táncos kvalitásait, Bányai Kelemen Barna ismét kaméleonként lényegül át segédguruvá. Vajdai Vilmos pedig pont attól jó, hogy a legkihegyezettebb pontokon kikacsint főgonoszi szerepéből, és simán megmutatja magát önzően nevetségesnek is akár. A szükséges helyeken szándékoltan színpadiassá váló maníros megnyilvánulásai (a dramaturg: Hámor Anna, míg a dramaturg-konzulens Tarnóczy Állandó alkotótársa, Varga Zsófia) remekül működnek. Mentes Júlia ezúttal sem tud hibázni.

Tarnóczy igyekszik most is elmosni a határt színpad és néző között, hogy ráerősítsen a történet „közös” interpretációjára, és ehhez egy szokatlan eszközt is bevet: míg az *Extázis*ban főztek a nézőknek, illetve a szünetben be lehetett járni a „helyszíneket”, ezúttal egy koncert követi a csaknem kétórás, szünet nélküli előadást. A színészek a tapsrend után, szerepükben maradványként (olykor duóban) állnak a pódiumra előadni egy-egy, a darab világát hozó dalt. A vége pedig egy közös „össztánc”, ahol az amúgy DJ-ként is ismert Vajdai viszi a prímet. *More love* – mondják, harsogják a színészek (dalszöveg: Kemény Zsófi), és papírcsokon egy-egy mantrázásletet is hazavihetünk. Tarnóczy eddig nemzedéki érzéseket járt körül úgy, hogy azok nem pusztán a nemzedékéhez szóltak. Itt egyszerre vette szűkebbre, illetve tágította ki a fókuszot, de valahogy ebben az ezó-paródiában, amely bár működik és az első pillanattól a koncert végéig a szó legjobb értelmében szórakoztat, talán nincsenek akkora súlyok, mint a korábbi munkáiban.

Kiss Annamária

Budapesti Katona József Színház, 2024. október 12.